

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหา

สถาบันการเงินมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจไทยโดยรวม ด้วยเป็นแหล่งระดมเงินทุนและจัดสรรเงินทุนไปหน่วยผลิตต่างๆ สถาบันการเงินไทยมีหลายประเภท เช่น ธนาคารพาณิชย์, บริษัทเงินทุน, บริษัทหลักทรัพย์, บริษัทเครดิตฟองซิเอร์, ธนาคารเฉพาะกิจ, สหกรณ์ และโรงรับจำนำ เป็นต้น ซึ่งธนาคารพาณิชย์ถือได้ว่ามีบทบาทสูงสุดในการระดมเงินฝากและปล่อยสินเชื่อในระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากกว่าร้อยละ 70 ของปริมาณเงินฝากและเงินให้สินเชื่อของสถาบันการเงินในระบบกระทำโดยธนาคารพาณิชย์(ตารางที่1.1และ1.2) ธนาคารพาณิชย์จึงเป็นองค์กรที่ช่วยส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามการขาดความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างของภาคเศรษฐกิจและการเงินที่ซับซ้อนของผู้บริหารและการกำกับตรวจสอบดูแลที่ดีอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ก็อาจนำไปสู่วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจและการเงินดังเช่นเมื่อปีพ.ศ. 2540 ดังนั้นในการดำเนินนโยบายการเงินจึงควรกระทำอย่างรอบคอบ เพื่อกำหนดทิศทางของเศรษฐกิจของประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม

การดำเนินนโยบายการเงินโดยธนาคารแห่งประเทศไทย ได้เข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมากในระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยในช่วงที่ผ่านมา ตั้งแต่ทางการมีนโยบายพัฒนาประเทศไทยไปสู่ศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาค อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเปิดเสรีทางการเงินของประเทศไทย ทำให้ภาคการเงินได้เข้ามาเป็นส่วนสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น นับตั้งแต่ในปี 2533 และ 2534 เริ่มมีการผ่อนคลายการควบคุมปริมาณเงินตรา เป็นผลให้เงินทุนจากต่างประเทศไหลเข้าสู่ประเทศทั้งในรูปเงินฝากและเงินให้กู้ อันเนื่องมาจากอัตราดอกเบี้ยเงินฝากภายในประเทศที่สูง ประกอบกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้น ส่งผลให้สถาบันการเงินในประเทศเติบโตอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านเงินฝากและสินเชื่อ ในช่วงปี 2535-2539 อัตราการเพิ่มขึ้นของเงินฝากอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ซึ่งอยู่ระหว่างร้อยละ13-20 และอัตราการเพิ่มขึ้นของสินเชื่อก็อยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน ซึ่งอยู่ระหว่างร้อยละ14-30 แต่พอในช่วงกลางปี 2540 เศรษฐกิจไทยประสบปัญหาวิกฤตอย่างรุนแรง โดยอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจขยายตัวติดลบร้อยละ1.4 การผลิตเกือบทุกสาขาลดลงหรือไม่ธุรกิจจำนวนมากต้องปิดกิจการและเลิกจ้างงาน การใช้จ่ายในประเทศลดลง สถาบันการเงินมีปัญหาหนี้ด้อยคุณภาพ และขาดสภาพคล่องจนบาง

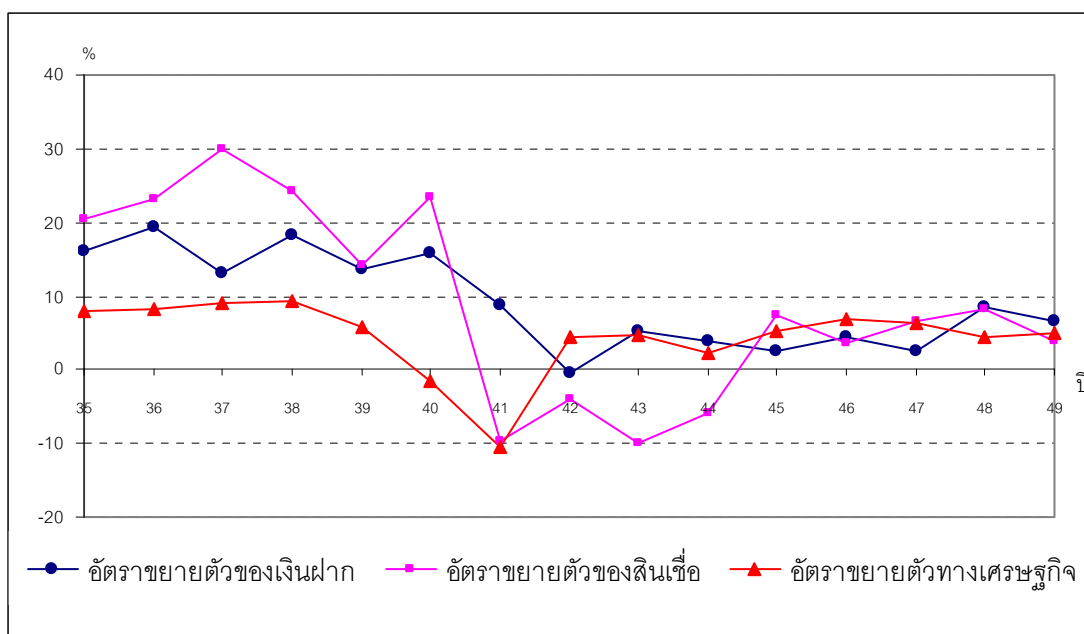
แห่งต้องปิดกิจการ ภาคเอกชนประสบปัญหาการชำระหนี้ และการต่ออายุหนี้ต่างประเทศ ประกอบกับการที่ทางการไทยมีมาตรการที่จะรักษาเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนจึงต้องรักษา อัตราดอกเบี้ยให้อยู่ในระดับสูงส่งผลให้เศรษฐกิจหดตัวกว่าที่คาดไว้ พิจารณาจากภาพรวมการให้ สินเชื่อในปี 2540 แล้ว ถึงแม้ว่าจะมีอัตราการขยายตัวถึงร้อยละ 23.4 แต่จากการที่ภาวะ เศรษฐกิจซบเซา ทำให้สินเชื่อดังกล่าวเป็นสินเชื่อที่ไม่มีคุณภาพและเป็นผลของการเปลี่ยนแปลง ในอัตราแลกเปลี่ยนของสินเชื่อวิเทศธนกิจ ในปี 2541 อัตราการขยายตัวของสินเชื่อจึงปรับตัวลง มาจนมาอยู่ที่ระดับติดลบร้อยละ 9.7 จากภาวะเศรษฐกิจที่ถดถอยและทางการประกาศคว บกิจการธนาคารกับบริษัทเงินทุน 12 แห่ง ทำให้สถาบันการเงินเหล่านี้ไม่สามารถปล่อยสินเชื่อได้ นอกจากนี้สถาบันการเงินที่ยังคงเปิดดำเนินการอยู่ก็ชะลอการให้สินเชื่อ เนื่องจากเกรงหนี้เสีย เพิ่มขึ้น สำหรับในปี 2542-2544 ภาวะเศรษฐกิจก็ยังคงซบเซาเช่นเดียวกัน รวมทั้งสถาบันการเงิน มีปัญหาทั้งทางด้านสินทรัพย์ด้อยคุณภาพและอยู่ระหว่างการปรับปรุงการดำเนินงานเพื่อ เสริมสร้างความมั่นคง เช่น การปรับปรุงหลักเกณฑ์การรับรู้รายได้การกันสำรองสำหรับสินทรัพย์ ด้อยคุณภาพ เป็นต้น ประกอบกับเศรษฐกิจมหภาค การบริโภคและการลงทุนยังอยู่ในภาวะหดตัว ด้วยข้อจำกัดต่างๆ เหล่านี้ทำให้สินเชื่อรวมของธนาคารพาณิชย์ภายหลังช่วงปี 2540 มีอัตรา ขยายตัวที่ติดลบเรื่อยมาจนถึงปี 2544 อย่างไรก็ตามสำหรับในปี 2545-2549 สภาพการณ์ทาง เศรษฐกิจและการลงทุนที่ปรับตัวดีขึ้น ทำให้การปล่อยสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้น โดย สินเชื่อรวมในปี 2549 เพิ่มขึ้นจากปี 2545 ร้อยละ 24 จากเดิม 4,602 พันล้านบาท เป็น 5,707 พันล้านบาท รวมทั้งการระดมเงินฝากของธนาคารพาณิชย์โดยรวมก็ปรับเพิ่มขึ้นร้อยละ 25 จาก เดิม 4,810 พันล้านบาท เป็น 5,998 พันล้านบาท (ภาพที่ 1.1)

ภายหลังจากการเกิดวิกฤติการณ์การเงินปี 2540 ภาวะการณ์เศรษฐกิจและการเงินของ ประเทศโดยรวมที่ปรับตัวดีขึ้น นักลงทุนจึงมีความเชื่อมั่นมากขึ้นต่อการลงทุนโดยรวมในประเทศ ไทย ทำให้องค์ประกอบต่างๆ ของดุลบัญชีเงินทุนเคลื่อนย้ายสุทธิ ทั้ง FDI, Portfolio Investment และฐานะเงินทุนเคลื่อนย้ายสุทธิของภาคธนาคารพาณิชย์ ปรับตัวไปในทิศทางที่เป็นการไหลเข้า สุทธิเพิ่มขึ้นได้มากที่สุด (ภาพที่ 1.3) อย่างไรก็ตามการเคลื่อนย้ายเข้า-ออกของเงินทุนต่างประเทศ ทำให้ประสิทธิภาพในการดูแลสภาพคล่องและอัตราดอกเบี้ยตลาดการเงินด้อยลงไปด้วย อีกทั้ง ยังส่งผลต่อระดับสินทรัพย์ต่างประเทศ ซึ่งเป็นส่วนประกอบหลักของฐานะเงินในประเทศ ดังนั้นแล้ว หากฐานะเงินในประเทศเปลี่ยนแปลงไป ก็ส่งผลให้ปริมาณเงินเปลี่ยนแปลงด้วย แต่ความสัมพันธ์ ทั้งสองมิได้สอดคล้องในทิศทางเดียวกันเสมอไปดังเช่นในช่วงปี 2542 อัตราการขยายตัวของฐานะ เงินปรับเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30.8 จากเดิมที่ปีก่อนมีอัตราร้อยละ 0.9 โดยปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อ

อุปทานของฐานเงิน นั้นคือการเพิ่มขึ้นของสินทรัพย์ต่างประเทศสุทธิมากถึง 150.6 พันล้านบาท เนื่องจากการที่รัฐบาลนำเงินกู้มีอายุยาวที่เป็นเงินตราต่างประเทศมาขายให้กับธนาคารแห่งประเทศไทย อีกทั้งธนาคารแห่งประเทศไทยได้ปล่อยเงินบาทผ่านตลาด swap เงินตราต่างประเทศเพิ่มขึ้น ขณะที่อัตราการขยายตัวของปริมาณเงิน M2 ในปี 2542 ขยายตัวลดลงเมื่อเทียบกับปีก่อนที่อยู่ระดับ 9.5 มาอยู่ที่ระดับร้อยละ 2.1 ซึ่งอิทธิพลที่ก่อให้เกิดความไม่สอดคล้องกันขึ้นระหว่างฐานเงินและปริมาณเงิน อาจเป็นเพราะสิ่งที่กำหนดตัวทวิคูณทางการเงินมาจากปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ นอกจากการเปลี่ยนแปลงของฐานเงินส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินแล้วนั้น ยังส่งผลทำให้เงินฝากของธนาคารพาณิชย์และปริมาณการปล่อยกู้ของธนาคารพาณิชย์เปลี่ยนแปลงด้วย (ภาพที่ 1.1 และภาพที่ 1.2) เป็นที่น่าสังเกตว่าแนวโน้มอัตราการเติบโตของเงินฝากมีรูปแบบคล้ายกับอัตราการขยายตัวของปริมาณเงิน M2 อีกทั้งอัตราการเติบโตของเงินฝากมีความล่าช้ากว่าอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจหนึ่งช่วงเวลา อาจเป็นเพราะการเติบโตทางเศรษฐกิจทำให้ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น สถาบันการเงินสามารถสร้างเงินฝากในช่วงเวลาต่อไปได้เพิ่มขึ้น และจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการขยายสินเชื่อของสถาบันการเงินในที่สุด

ภาพที่ 1.1

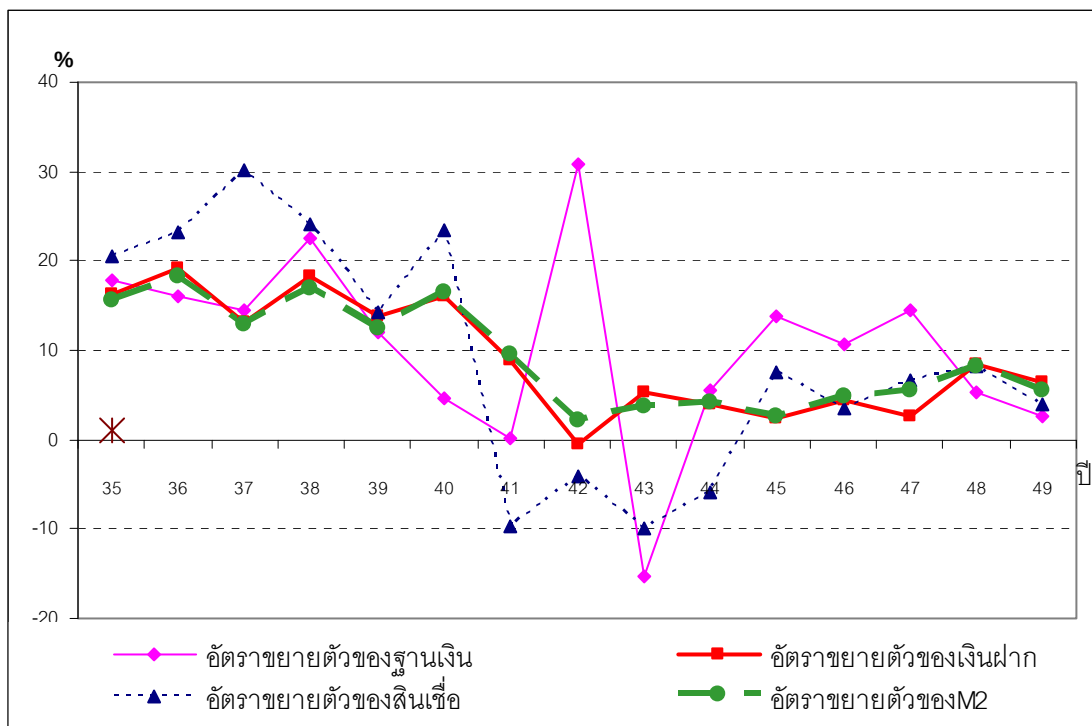
อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เงินฝาก และสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ

ภาพที่ 1.2

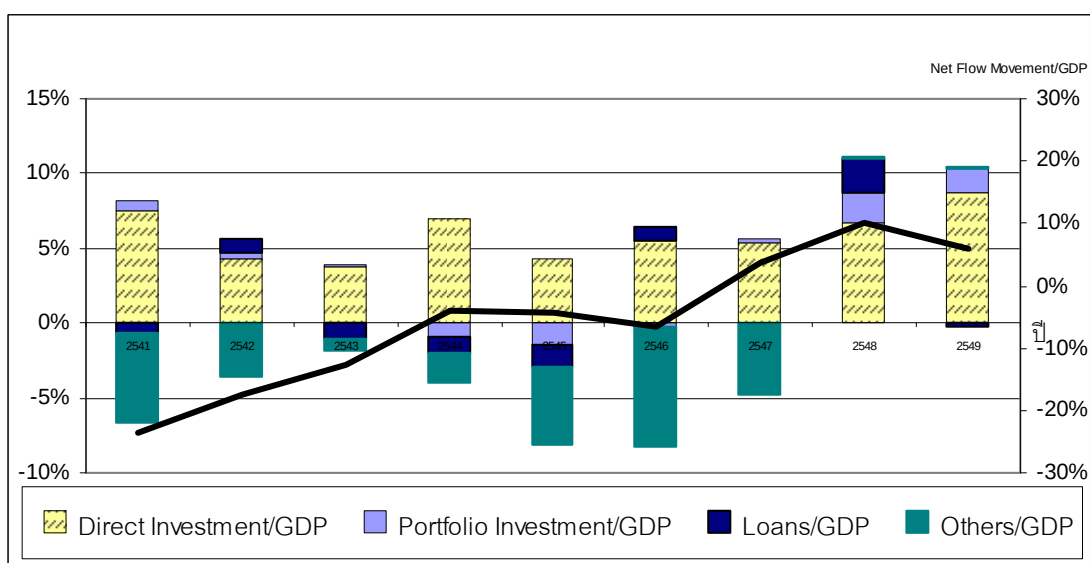
อัตราการขายตัวของฐานเงิน ปริมาณเงิน เงินฝากและสินเชื่อ

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ

ภาพที่ 1.3

องค์ประกอบของเงินทุนเคลื่อนย้ายภาคเอกชน

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ

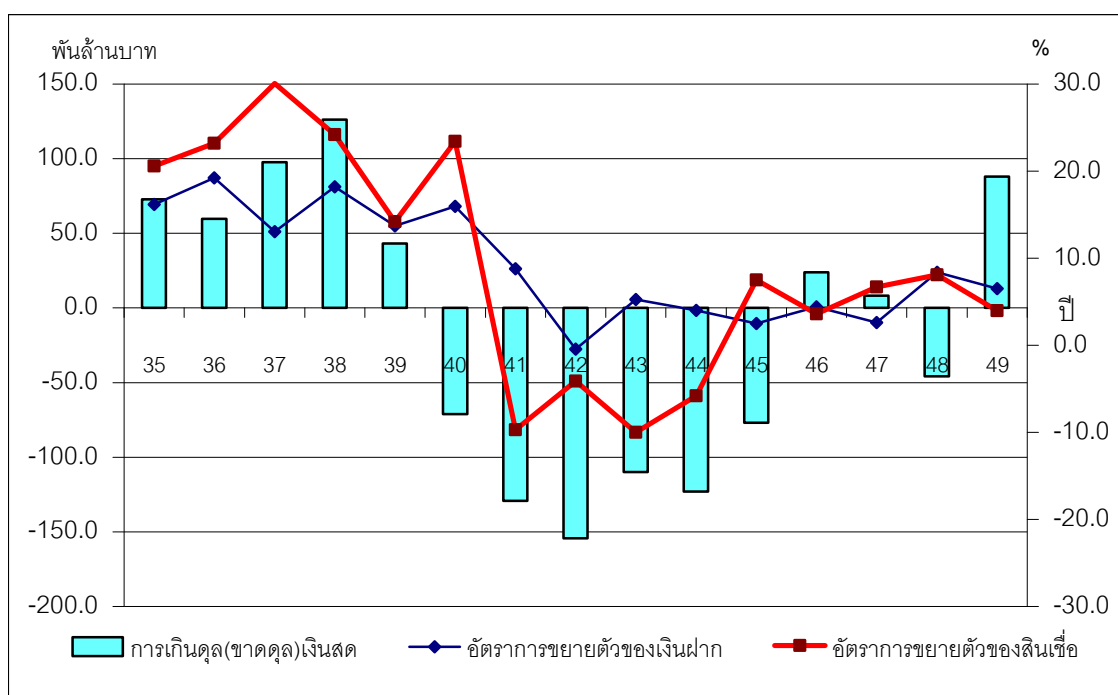
สำหรับงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบทบาทหรือความสัมพันธ์ของฐานเงินต่อเงินฝากและสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ผ่านแบบจำลองตัววิฤตของเงินฝากและตัววิฤตของสินเชื่อ ที่ผ่านมาผู้ที่ทำการศึกษาในเรื่องดังกล่าวมีอยู่ไม่มากนัก ในกรณีของประเทศไทยที่ปรากฏผู้มีเฉพาะการศึกษาถึงตัววิฤตของสินเชื่อเท่านั้น ได้แก่งานของมัญญา(2540) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับแบบจำลองตัววิฤตของสินเชื่อ โดยใช้ฐานเงินเป็นตัวแปรในการดูแลเป้าหมายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ พบว่าตัววิฤตของสินเชื่อที่พัฒนาขึ้นเหมาะสมสำหรับนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินนโยบายทางการเงินในระยะสั้น และเป็นประโยชน์สำหรับชี้แนะทางการดำเนินนโยบายการเงินในระยะยาว อย่างไรก็ตามการศึกษาข้างต้นเป็นการศึกษาในช่วงเวลาก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินปี 2540 ซึ่งอยู่ภายใต้กรอบการดำเนินนโยบายการเงินระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบคงที่ และพฤติกรรมการณ์ถือสินทรัพย์ทางการเงินของหน่วยเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่ซับซ้อนขึ้น ส่งผลให้การดูแลเสถียรภาพของเศรษฐกิจการเงินมีความสลับซับซ้อนและยากลำบากมากขึ้นด้วย อีกทั้งภายหลังจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจ นโยบายการคลังได้เข้ามามีบทบาทมากขึ้นจากเดิมในช่วงปีพ.ศ. 2531-2539 รัฐบาลดำเนินนโยบายการคลังแบบเกินดุลเนื่องจากสภาพเศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้ความสามารถในการจัดเก็บภาษีอากรและรายได้อื่นๆ อยู่ในระดับสูง ประกอบกับความสำเร็จในการเบิกจ่ายเงินงบประมาณจึงไม่จำเป็นต้องกู้เงินใช้จ่ายในประเทศ นอกจากนี้ยังสามารถทยอยชดเชยได้ก่อนหน้าในประเทศและต่างประเทศได้อย่างต่อเนื่อง แต่เมื่อกลางปี พ.ศ.2540 เศรษฐกิจในประเทศประสบกับภาวะถดถอย อันส่งผลต่อเนื่องต่อการจัดเก็บรายได้ของรัฐบาล และฐานะการคลังของรัฐบาล รัฐบาลจึงจำเป็นต้องดำเนินนโยบายการคลังแบบขาดดุลงบประมาณต่อเนื่องเพื่อมุ่งที่จะกระตุ้นให้เศรษฐกิจกลับสู่ภาวะฟื้นตัวอย่างปกติ โดยรัฐบาลมีการขาดดุลเงินสดในปีงบประมาณ 2541-2545 ซึ่งวิธีการชดเชยการขาดดุลโดยการใช้เงินคงคลัง และการกู้ยืมโดยการออกตั๋วเงินคลังและพันธบัตร การชดเชยการขาดดุลนี้ได้ส่งผลต่อเนื่องถึงการขยายตัวของสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์ที่มีการปรับตัวขึ้นเป็นลำดับ (ภาพที่ 1.4)

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาว่าภายหลังจากการเกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจปี 2540 ฐานเงินมีความสัมพันธ์หรือมีบทบาทต่อปริมาณเงินฝากและปริมาณสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์อย่างไร รวมทั้งพิจารณาถึงผลกระทบของการเคลื่อนย้ายเงินทุนจากต่างประเทศและการขาดดุลเงินสดของภาครัฐที่มีต่อเงินฝากและสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์ เพื่อที่จะนำมาใช้ประโยชน์ในการวางนโยบายการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทยในอนาคตต่อไป ทั้งนี้หากสามารถหาความสัมพันธ์ที่เชื่อถือได้ระหว่างฐานเงินที่มีต่อเงินฝากและสินเชื่อ เจ้าหน้าที่

ทางการเงินก็จะสามารถควบคุมฐานเงินซึ่งเป็นหนี้สินของธนาคารแห่งประเทศไทย ในทิศทางที่ทำให้ตลาดการเงินอยู่ในภาวะที่สมดุล เพื่อให้การส่งผ่านนโยบายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 1.4

ผลการขาดดุลเงินสดของภาครัฐที่มีต่อเงินฝากและสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ

ตารางที่ 1.1

สัดส่วนการระดมเงินฝากของสถาบันการเงิน¹

สถาบันการเงิน /ปี	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
ธนาคารพาณิชย์	78.16%	78.86%	78.55%	77.54%	79.03%	77.42%	75.98%	76.53%	75.97%
ธนาคารเฉพาะกิจ ²	11.50%	12.20%	13.31%	13.94%	14.44%	15.23%	15.53%	16.43%	16.93%
บริษัทเงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์	7.71%	6.07%	4.93%	4.99%	2.65%	2.83%	3.36%	0.99%	0.75%
บริษัทเงินทุนเครดิตฟองซิเอร์	0.06%	0.06%	0.06%	0.07%	0.07%	0.03%	0.02%	0.01%	0.02%
บริษัทประกันชีวิต	2.57%	2.81%	3.15%	3.46%	3.81%	4.49%	5.11%	6.04%	6.34%

ตารางที่ 1.2

สัดส่วนการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงิน

สถาบันการเงิน /ปี	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
ธนาคารพาณิชย์	72.99%	79.01%	76.92%	75.58%	78.33%	77.26%	76.93%	77.23%	77.38%
ธนาคารเฉพาะกิจ ³	9.34%	10.47%	12.28%	14.51%	15.06%	15.70%	16.80%	19.17%	20.43%
บริษัทเงินทุนและบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์	15.22%	7.69%	7.55%	6.32%	2.96%	3.53%	4.05%	2.28%	0.08%
บริษัทเงินทุนเครดิตฟองซิเอร์	0.08%	0.06%	0.06%	0.07%	0.08%	0.05%	0.02%	0.01%	0.01%
บริษัทประกันชีวิต	0.56%	0.64%	0.67%	0.67%	0.67%	0.67%	0.68%	0.71%	0.75%
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่ง ประเทศไทยและบริษัทเงินทุน อุตสาหกรรมขนาดย่อม	1.82%	2.13%	2.54%	2.84%	2.89%	2.79%	1.53%	0.60%	0.62%

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยและการคำนวณ

- 1/ ไม่รวมธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม เนื่องจากไม่รับฝากเงิน
- 2/ รวมธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ และธนาคารอาคารสงเคราะห์
- 3/ รวมธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ ธนาคารอาคารสงเคราะห์และธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมขององค์ประกอบของตัวทวีคูณของเงินฝากและตัวทวีคูณของสินเชื่อ โดยพัฒนาแบบจำลองตัวทวีคูณของเงินฝาก (Deposit Multiplier Model) และตัวทวีคูณของสินเชื่อ (Bank Credit Multiplier Model) ที่ใช้ฐานเงินเป็นตัวแปรในการดูแลปริมาณเงินฝากและสินเชื่อของธนาคาร โดยพิจารณาถึงตัวแปรที่สำคัญทางเศรษฐกิจและตัวแปรที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในแนวทางการดำเนินนโยบายการเงินและการคลังของไทย โดยพิจารณาช่วงหลังปี 2540 รวมทั้งการจัดสรรสินทรัพย์ทางการเงินของหน่วยเศรษฐกิจต่างๆ เช่น สาธารณชนที่มีใช้ธนาคารพาณิชย์ และธนาคารพาณิชย์
2. ศึกษาถึงผลกระทบของการเคลื่อนย้ายเงินทุนสุทธิจากต่างประเทศที่มีต่อฐานเงินฝากและสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์
3. ศึกษาถึงผลกระทบของการขาดดุลเงินสดของภาครัฐที่มีต่อฐานเงิน เงินฝากและสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์

1.3 ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาและพัฒนาแบบจำลองตัวทวีคูณเงินฝากและตัวทวีคูณสินเชื่อ รวมทั้งการศึกษผลกระทบของการเคลื่อนย้ายเงินทุนจากต่างประเทศ และผลกระทบของการขาดดุลเงินสดของภาครัฐที่มีต่อฐานเงิน เงินฝาก และสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์ จากแบบจำลองที่กำหนดพฤติกรรมของฐานเงิน เงินฝาก และสินเชื่อ เป็นการประมาณการและทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบจำลองที่สร้างขึ้นโดยอาศัยข้อมูลรายไตรมาสตั้งแต่ปี 2541-2549 ซึ่งเป็นช่วงภายหลังจากการเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินของประเทศไทยในการทดสอบทางสถิติ โดยการรวบรวมข้อมูลจะรวบรวมจาก website ของหน่วยงานต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ธนาคารแห่งประเทศไทย (Bank of Thailand :BOT) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (Office of the National Economic and Social Development Board: NESDB) สำนักงานสถิติแห่งชาติ (National Statistic Office: NSO) กระทรวงการคลัง (Ministry of Finance: MOF) และกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Funds: IMF) เป็นต้น

1.4 วิธีการศึกษา

แบบจำลองตัวทวีคูณของเงินฝากและตัวทวีคูณของสินเชื่อที่พัฒนาขึ้น ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเศรษฐกิจการเงินไทยนั้น มีเงื่อนไขสำคัญที่จะสรุปได้ว่าแบบจำลองดังกล่าวสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางหรือเป็นเครื่องมือในการดำเนินนโยบาย คือ ตัวทวีคูณเงินฝาก (Deposit-Multiplier) และตัวทวีคูณสินเชื่อ (Bank-Credit Multiplier) จะต้องสามารถพยากรณ์ได้ และ/หรือความสัมพันธ์ของเงินฝากต่อฐานเงินมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกว่าความสัมพันธ์ระหว่างเงินฝากกับตัวทวีคูณ และความสัมพันธ์ของสินเชื่อต่อฐานเงินมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกว่าความสัมพันธ์ระหว่างสินเชื่อกับตัวทวีคูณ ทั้งนี้เพราะว่าองค์ประกอบของตัวทวีคูณนั้นเป็นตัวที่สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมทางเลือกถือสินทรัพย์ทางการเงินของหน่วยเศรษฐกิจต่างๆ ซึ่งควบคุมได้ยากหรือควบคุมไม่ได้เลย ขณะที่ธนาคารกลางสามารถควบคุมฐานเงินได้มากกว่า ดังนั้นเพื่อที่จะหาคำตอบว่าแบบจำลองที่พัฒนาขึ้นมาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการดูแลเงินฝากและสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่นั้น การศึกษาจะต้องพิจารณาตัวแปรทางเศรษฐกิจที่คาดว่าจะมีบทบาทในการกำหนดพฤติกรรมของตัวทวีคูณของเงินฝากและตัวทวีคูณของสินเชื่อ และทำการทดสอบถึงทิศทางและการมีนัยสำคัญของตัวแปรเหล่านั้นต่อตัวทวีคูณ นอกจากนี้การศึกษาลักษณะของการขาดดุลเงินสดของภาครัฐ และการเคลื่อนย้ายเงินทุนสุทธิจากต่างประเทศ ที่มีต่อฐานเงิน เงินฝากและสินเชื่อในระบบธนาคารพาณิชย์ ทำการศึกษาจากแบบจำลองปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมของฐานเงิน เงินฝากและสินเชื่อ โดยใช้วิธีการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวของตัวแปร (Cointegration) และการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพระยะสั้น (Error Correction Model)

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

เพื่อที่จะนำมาใช้ประโยชน์ในการวางนโยบายการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทยในโอกาสต่อไป ทั้งนี้หากสามารถหาความสัมพันธ์ที่เชื่อถือได้ระหว่างฐานเงินที่มีต่อเงินฝากและสินเชื่อ เจ้าหน้าที่ทางการเงินก็จะสามารถควบคุมฐานเงิน ซึ่งเป็นหนี้สินของธนาคารแห่งประเทศไทยในทิศทางที่ทำให้ตลาดการเงินอยู่ในภาวะที่สมดุล เพื่อให้การส่งผ่านนโยบายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมสภาพคล่องในระบบการเงิน และควบคุมทิศทางการเคลื่อนไหวของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นให้สอดคล้องกับเป้าหมายทางเศรษฐกิจ